

Loven mener, for hvis de Herrer ville tænke sig, at man afskedigede en eller anden Embedsmand, som der ikke kunde gøres noget gældende imod med Hensyn til hans Embedsførelse, men fordi han f. Eks. havde privat Virksomhed ved Siden af, hvilket man anser for forkasteligt eller rettere uforeneligt med hans Embede, vil dog ikke noget Menneske mene, at han ikke skulde afskediges med Pension.

Jeg vil intet Eksempel anføre, men det kan dog tænkes, at man mener, at en Embedsmand skal gaa af, fordi han har andre Virksomheder, som man ikke mener kunne forenes med hans Stilling i Ministeriet. Saa stiller man det Krav til ham: Vil De opgive disse Virksomheder, eller vil De have Deres Afsked? og naar man saa afskediger ham, maa man afskedige ham med Pension. Det synes jeg er klart. Jeg ved, der var en Minister, som ikke vilde forfremme en Kontorchef, fordi han syntes, han var for grim. Det anfører jeg ikke som noget, jeg synes var en passende Opførsel af en Minister. Men hvis man afskedigede en eller anden Embedsmand, fordi man ikke fandt ham tilstrækkelig duelig i en vis Forstand til sit Embede, maatte man efter Pensionsloven give ham Pension, og der kan kun gøres Ansvar gældende overfor Ministeren derfor.

Nu kunde jeg standse Omtalen af denne Sag, og det vilde jeg helst, men jeg maa dog fortsætte lidt endnu. Der slog nemlig en Sympatibølge frem mod Hr. Hald, da han fik sin Afsked. Saaledes gaar det overalt her i Verden. Først raabe alle Folk paa, at Manden skal afskediges, og naar man saa afskediger ham, ere alle rorte over ham. Det under jeg Hr. Hald, jeg synes, at han er en haardt ramt Mand, og jeg ønsker, der kunde være Glemsel overfor ham. Men jeg kan kun sige, at jeg har været nødt til at berøre denne Sag i det høje Folketing, og jeg er nødt til at gøre endnu en Bemærkning derom, det er det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds Skyld i. Det ærede Medlem sagde nemlig: „Det er blevet sagt, at naar den tidligere Finansminister Brun beholdt ham, var det under Pres fra hans nærmeste Venner. Jeg vilde gerne vide, hvem det er, men det kan jeg ikke forlange at faa at vide.“ Derfor tror jeg, det havde været bedst, om det ærede Medlem ikke havde nævnt det. Da det, som det ærede Medlem sagde, var „en rent personlig Nysgerrighed, ikke en politisk“, tror jeg ikke, det havde Krav paa at komme frem her i

Tinget. Jeg sætter for Resten megen Pris paa det ærede Medlem, jeg anser ham for at være meget begavet, i alt Fald uhyre overlegen, men jeg har en Fornemmelse af, at han undertiden lader sin Tunge løbe noget løbsk, og det, synes jeg, har været Tilfældet ved denne Lejlighed, thi disse Ord burde ikke have været sagte i det høje Folketing, man kan nu en Gang ikke bruge Finanslovens første Behandling til sligt. Jeg maa imidlertid have Lov til at svare derpaa, da Anledning dertil er givet mig, og dette sikkert ellers vil blive draget frem igen senere.

Det ærede Medlem sagde, at der havde været øvet Pres paa Finansminister Brun til at beholde Hr. Hald af dennes nærmeste Venner. For det første skal jeg sige, at Adressen er ganske gal, det var ikke Finansminister Brun, men det ærede Medlem fra Æbeltoft, som beholdt ham. Og hvem kunde tro, at det ærede Medlem fra Æbeltoft nogen Sinde kunde vige for nogen som helst Pression. Det ærede Medlem plejer at staa saa urokkelig fast, at ingen Pression og særlig ingen Pression fra en anden politisk Side end hans egen kunde have nogen Indflydelse paa ham. Men jeg kan ved denne Lejlighed sige, at aldrig nogen Sinde er der blevet vekslet noget Ord om Kontorchef Hald fra den Side, her sigtes til, med det ærede Medlem fra Æbeltoft. Nu kommer jeg til Finansminister Brun. Heller ikke er jeg saa dum, at jeg ikke begriber, hvad der sigtes til med de Ord. Jeg kan naturligvis ikke vide, hvilket Pres der kan være øvet af Hr. Halds nærmeste Venner, jeg kender dem ikke, personlig hører jeg ikke til Hr. Halds nærmeste Venner, jeg er ikke en Gang Omgangsven med Hr. Hald, jeg kender ham, men mere ikke. Men jeg kan nok tænke mig, naar jeg staver og lægger sammen, at med disse Ord er det oven i Købet mig selv, der sigtes til. Der mentes, at jeg havde øvet nogen Pression paa Finansminister Brun, og saa har jeg naturligvis søgt i min Hjerne, om jeg nogen Sinde har talt med Hr. Brun om Hr. Hald, og da er det gaet op for mig, at jeg en Gang i Hotel d'Angleterre — det var ikke saa berømt en Sammenkomst som den, der fandt Sted i Hotel Phønix — under de franske Parlamentarikeres Besøg her i Sommer — der havde været en Middag i Koncertpalæet, som ærede Medlemmer huske; holdt af Rigsdagen, og derefter Forestilling i det kongelige Teater —, altsaa paa Hotel d'Angleterre, hvor jeg sad bag efter i et Selskab med nogle Franskmænd,